

Based True Story

แปลเป็นตัวยากให้ คงอยู่

|| แลงอรุณ พูนพิพัฒนธนศรี
นักพัฒนาศาสตร์พยากรณ์เศรษฐกิจ

ไปรษณีย์ ตัวลีบลงเมื่อก้าวเดินเข้ามาในเขตห้องอันใหญ่โต เหมือนเป็นอีกโซนหนึ่งที่ไม่คุ้นเคย นับเป็นการพบกันครั้งที่สอง หลังจากสัมภาษณ์พิเศษตอนคัดเลือกเข้าโครงการ Pioneer for Change

“คุณไปรษณีย์...ผมชื่นชมการทำงานของคุณ มีกลยุทธ์ทั้งบู๊และบุ๋น ที่ชอบมากคือ คุณสามารถปรับเปลี่ยนงานตามสถานการณ์ได้ฉับไว ผมจะไปรื้อโมเดลคุณเร็วกว่าตึกที่ฝ่ายบุคคลกำหนดไว้”

ไปรษณีย์รุ่นใหม่ หัวหน้าสาวสวยสตรอง เธอมีหน้ามีหน้าใจอย่างเห็นได้ชัด แต่เธอมีความอ่อนน้อมถ่อมตนในท่าที เหล่าหัวหน้าต่าง Gen ไม่มีใครกล้ารังเกียจเธอ ไม่ว่าจะเป็นหัวหน้างานหลายครม รุ่น Baby Boom ลงมาถึงรุ่น Gen X

“ขอบคุณท่านมากค่ะ เป็นเพราะรุ่นนี้ได้ทีมที่ดีที่สุดยอด ทุกคนเต็มทีกับภารกิจที่ได้รับมอบหมาย อีกทั้งได้รับคำแนะนำดีๆ จาก Mentor Joe”

ไปรษณีย์ยิ้มรับกับข่าวดีที่เพิ่งได้ยิน และขยายปริมาตรเป็นไปรษณีย์ขนาดปกติ รู้สึกผ่อนคลายขึ้น แต่ต้องคอยดึงตัวเองไว้กับเก้าอี้ไม่ให้ลล่ไปกับคำชม คำสรรเสริญ

ใครจะรู้...สาวมันอย่างไปรษณีย์แอบซ่อนความรู้สึกไว้เกือบไม่มีผิด นั่นคือ ความตื่นเต้นที่ได้มีโอกาสเข้ามาในห้องทำงานของผู้บริหารระดับสูงขององค์กร ซึ่งเธอเข้ามาร่วมงานด้วยเพียง 2 ปีกว่า

รุ่นพยายามกวาดสายตาให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด...สำรวจโต๊ะทำงานผู้บริหารเป็นอย่างไร ชั้นหนังสือด้านหลัง มี Journal หรือ Textbook อะไรบ้าง

“ผมจะฟอร์มทีมขึ้นใหม่ ดึงคนเก่งๆ จากแต่ละแผนก สัก 3 คน ซึ่งผมรบกวนให้พี่สุมเกียรติ...ผู้อำนวยการสายงานธุรกิจไปทาบทามตัวเรียบร้อยแล้ว เป็นทีมเล็กที่คล่องตัว มีพลัง Small but Beautiful”

ไปรษณีย์เบิกตากว้าง...ทีมใหม่!!!

กว่าจะสร้าง กว่าจะ Groom ทีม ไม่ใช่เรื่องง่าย ความเหนื่อยมาเยือนแน่นอน อย่า (เพิ่ง) กังวลล่วงหน้าเลยนุ่น ถือเป็นความท้าทายที่จะทำให้การทำงานสนุก ตื่นเต้น ได้ประสบการณ์มากขึ้น

แทบช็อค!!! ทีมของฉัน แม็ค ชนาธิป ปิ่น ประมินทร์ เพชรสินชัย เหมือนคัดมาจากโรงเรียนชายล้วนยังงัยงั้น เขาจะรับได้ไหมกับหัวหน้าที่เป็นผู้หญิง อายุห่างกันแค่ 5-7 ปี

ฉันจะทำตัวแก่ หรือกลมกลืนไปกับพวกเขาดี เอาไงดีนุ่น!!!

ยังงัยต้องละลายพฤติกรรมกันก่อนละ หลังจากพูดคุยแนะนำตัวแบบย่อแบบสบายๆ กันไปแล้ว

“เที่ยงนี้ ใครมีนัดแล้วหรือยัง พี่นุ่นขออนุญาตเป็นเจ้ามือเลี้ยงต้อนรับสมาชิกทีมนะคะ”

“ต่อไปนี่ เราเป็นทีมร่วมน้ำสาบานเดียวกันแล้ว กินสุกกั้มื้อเดียวกัน” หัวหน้านุ่นพูดพลีได้ด...เอาฤกษ์เอาชัย (Take the Victory) หลังจากรับประทานอาหารหวานคาวหวานครบสูตร ส่วนสามหนุ่มขำมุกตลกวิทนของหัวหน้าสาวคนใหม่

เวลาผ่านไป 6 เดือนหัวหน้าไปรษณีย์พอใจกับผลงานของแต่ละคน ทุกคนดูสนุกกับงาน และเข้ากันได้ดี บรรยากาศไปได้สวย ยังไม่ปรากฏคลื่นใต้น้ำคลื่นใด

ถึงเวลาที่มอบหมายงานปราบเขียนให้เหล่าตรีมทีม เป็นงานที่มิต้องร่วมแรงร่วมใจกันทำ

“ใครจะเป็น Project Lead สำหรับงานนี้ การทำงานของเราจะผลัดกันเป็น Lead ในแต่ละงานหรือโครงการ เพื่อให้แต่ละคนได้พัฒนาศักยภาพในฐานะ Team Leader และ Team Member” หัวหน้าไปรมาถามหลังจากอธิบายโจทย์ และลักษณะงานจบ

ต่างนึ่งดูเชิงกัน สักพักทั้งสามปลันเอ่ยอาสาขึ้นพร้อมกัน ผมเองครับ!!! และตามมาด้วยเสียงหัวเราะที่ใจตันมาตรงกัน แต่ก็ไม่มีใครยอมถอย จนหัวหน้าไปรมาต้องช่วยตัดสิน

“ที่สำคัญพวกเราจะได้พัฒนา และเรียนรู้ The Power of SPIRIT Team ร่วมกัน”

ทุกคนจ้องมาที่ฉัน รวากับว่าฉันกำลังพูดเรื่องแสนเซย

ตอนทำงานเดี่ยว หัวหน้าไปรมาแอบสังเกตพฤติกรรมการทำงานของกลุ่มแต่ละคน และได้จับบันทึกลักษณะเด่นๆ ไว้เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการบริหารจัดการ แต่กระนั้นต้องระวัง “อคติ” ที่อาจเกิดขึ้นได้โดยไม่รู้ตัว ซึ่งจะทำให้ตัดสินใจผิดพลาด

คงเป็นบาดแผลที่ลืมไม่ลง!!!

ช่วงจบใหม่ทำงานที่แรก ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี หัวหน้าเก่งเพื่อนร่วมงานอริยาศัยดี งานที่ใช้ บรรยายภาคเยี่ยม แต่ท้ายสุดล้มไม่เป็นทำงานไม่ได้ตามเป้า และเกิดความเสียหายขึ้น สาเหตุหลักมาจาก Teamwork ไม่เวิร์ค น่าจะถูกคิดสักนิด...อะไรจะลงตัวได้ขนาดนั้น

เราเคียงสาากับ Teamwork เกินไป มโนไปว่า ถึงเวลาความเป็นทีมจะเกิดขึ้นเอง ตอนนั้นเราสื่อสารกันน้อยด้วย มโนอีกว่าทุกคนรู้ และเข้าใจ

เมื่อทีมมารายงานความก้าวหน้าของโครงการ ประกอบกับฉันได้ Spot Check และพูดคุยกับคนในทีมอย่างไม่เป็นทางการ ฉันเริ่มได้กลิ่นอะไรบางอย่าง และมีสัญญาณบางอย่างที่นิ่งๆ สังเกตได้จากเวลาประชุมงาน ชนาริปี ประมินทร์ ลินชัย คนในทีมเริ่มไม่ลงรอยกัน

ฉันอดระแวงไม่ได้!!!

แผลเป็นของฉันบอกให้ต้องทำอะไรสักอย่าง

เข้าไม่ได้ ฉันรีบโทรด่วนหารุ่นพี่ที่สนิทกัน เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังแบบไม่อ้อมค้อม

“พี่มาช่วยหน่อยได้ไหมคะ” ไม่ใช่สิ ต้องพูดว่า “พี่มาช่วยรุ่นด่วนเลยนะคะ”

“รุ่นน่าจะรอดดูสถานการณ์อีกสัก 2 อาทิตย์ เผื่อจะคลี่คลายในทางที่ดีขึ้น?!”

“รุ่นใจร้อน อีก 3 วัน พี่ดาวเตรียมของทันไหมคะ มีอะไรบ้างที่จะให้รุ่นช่วยจัดเตรียม”

หัวหน้าไปรมา แจ้งให้ทีมทราบ และส่งไลน์กลุ่ม สำทับไปอีกที่ “Workshop Creativity Tuesday, May 14 : 9.00-12.00 Room 101” พลาดไม่ได้!!! ขอให้เข้าทุกคนนะคะ

หลังจากแนะนำพี่ดาวให้ทีมรู้จักมักคุ้น และให้แต่ละคนแนะนำตัวเองแล้ว ฉันทยกเวทีให้พี่ดาว โดยปลีกตัวออกจากห้อง การอยู่ของฉันอาจทำให้ทีมรู้สึกเกร็ง และหมดสนุก แม้ว่าไปรมาจะมีความมั่นใจกับทีมมากแค่ไหนก็ตาม มันยังคงมีเส้นกันบางๆระหว่างคำว่า “หัวหน้า และลูกน้อง” เสมอ

คนอื่นอาจแปลกใจที่อยู่ดีๆ 3 หมู่สามารถพลิกสถานการณ์ได้ และปิดโปรเจกต์ได้อย่างสวยงาม แม้ว่าจะเลท ออกไปอีก 1 เดือน แต่ท่านประธานฯ เข้าใจถึงความล่าช้านั้น หัวหน้าไปรมาแอบลั่นแอบเครียดไปหลายข้อด

หัวหน้าไปรมาารู้ดีว่า เกิดอะไรขึ้นกับสามหมู่ใน Workshop ปฏิบัติการ 3 ชั่วโมงนั้น

“แม่ค ปิ่น เพชร พี่ขอแสดงความยินดีดีกับความสำเร็จในครั้งนี้ ขอขอบคุณความทุ่มเทของพวกเราทุกคน และนับถือในความกล้าที่สละตัวตนของเราออกไป”

“พวกเราต้องขอบคุณพี่น้องที่ทำให้เราตาสว่าง” เพชรพูดขึ้นบ้าง “พี่มาช่วยพวกเราแก้สถานการณ์ ไม่งั้นโครงการนี้ฟังไม่เป็นทำเน” แม่คขอพูดบ้าง “พี่น้องสุดยอดจริงๆ ครับ”

แม้เคยมีข้อขึ้นไหว และกล่าวด้วยสำเนียงสำนึกผิด “ผมต้องขอโทษพี่น้องอย่างมาก ที่มองพี่ผิดไป ตอนแรกผมฉุนมาก ให้ผมมาอะไรเนี่ย Workshop จัดดอกไม้ เสียเวลาเปล่า ผิดงานละ แต่พอถึง Workshop ที่ให้ทีมทั้งสามคนช่วยกันจัดดอกไม้ 1 แก้วกันให้สวยงาม”

“มันจะไปยากอะไร เราก็เล็ง และปักดอกไม้ลงไปโนแก้นที่ละคน แค่นี้ก็เรียบร้อย ปรากฏว่า ทุกคนเห็นพ้องกันว่ามันไม่สวย ไม่สมดุล ดอกไม้ของแต่ละคนก็แตกต่างกัน เป็นคนละชนิด ดังนั้น เราต้องขยับ ปรับวางกันใหม่ แต่มีกฎอยู่ว่า ถ้าจะจัดใหม่ ต้องย้อนกลับ เช่น ตอนลง 1-2-3-4 ตอน Reset ต้องเป็น 4-3-2-1 นั่นคือใครปักก่อนต้องเอาดอกไม้ขึ้นทีหลัง เราจัดใหม่อยู่ 3 ครั้ง จึงพอใจกับผลงาน ”

ท้ายชั่วโมง...ครูพี่ดาว ให้ช่วยกันสรุปบทเรียนที่ได้จากภารกิจ

“เมื่อเกิดความไม่สมดุล หรือยังไม่สวยงาม เราต้องยอมถอยคนละก้าว ไม่ตึงตันแล้วความงาม ความสำเร็จ ก็จะปรากฏขึ้น เหมือนกับการทำงานเป็นทีม” ครูพี่ดาวพูดต่อว่า “ที่พวกเราทำอยู่ใช่ไหม”

เท่านั้นแหละ...มันโดนใจพวกเราอย่างแรง